



MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

Toți românii și cei din Moldova și cei de la sud de Dunăre, urmăresc cu interes ceea ce se petrece în aceste zile la Roma. Va fi urmașul lui Ioan Paul II la fel de generos față de români? Președinții ortodoxo - comuniști Nicolae Ceaușescu, Ion Iliescu și preafericitul Patriarh Teoctist au bătut pasul pe loc în dialogul cu Roma, condiția sine qua non integrării europene. Vor reuși noul Președinte Traian Băsescu ori Preafericitul, să spargă cercul vicios în care se găsesc „urmașii Romei” din Balcani și să-i readucă pe toți românii la centrul spiritual al culturii lor, la Roma?

Ioan Paul al II-lea

În sec. XIX s-a cristalizat opinia că religia este o chestiune subiectivă, particulară și nu mai are un cuvânt de spus în marile hotărâri istorice. În aceste condiții a oferit Marx o etică comunistă, care propaga egalitate, dreptate, pace prin exproprierea expropriatorilor chiar prin teroare. Când au ieșit la iveală ororile național-socialismului și comunismului, romano-catolicii au hotărât la Conciliu Vatican II să revină în lume. Cu această misiune e ales papă polonezul Carol Voityla. El a luptat

pentru libertate în „Lagărul” socialist și contra teologiei eliberării și a unei ordini sociale inspirată de Marx și răspândită mai ales în țările subdezvoltate. Și în această teologie mântuirea se face prin politică și economie, dar era dublată de un elan religios al noii Biblii care se baza pe vechiul Testament și pe o Liturghie revoluționară. Ioan Paul II a reușit în pontificatul de 26 ani, în ciuda unui atentat neelucidat, al slăbiciunilor cauzate de boală și bătrânețe, să readucă Biserica Creștină în lume, prin peste o sută de călătorii. Să înlăture Cortina de Fier, dictatura comunistă și teologia

Oaspetele lunii aprilie STERE GULEA

marxistă a eliberării. Românii ajunși în robia Moscovei după pierderea războiului Ioan Paul al II-lea le-a redat libertatea și le-a deschis porțile Europei cu prilejul vizitei la București. În

Prof. dr. Viorel ROMAN
consilier academic la Universitatea din Bremen
(continuare în pag. a 2-a)

Colțul credinței strămoșești

Suferă biserica?

Pe ora actuală, în Biserică, principalul lucru trebuie să fie deosebita atenție a episcopilor față de preoții din episcopie; ei trebuie cu adevărat să fie conducătorii noștri spirituali, implicați ca adevărați tați în Biserică, să știe exact și să ia aminte la cauzele pentru care suferă Biserica. Unde întâlnesc un preot bețiv, să-l elimine, unde întâlnesc un preot desfrânat să-l elimine, unde întâlnesc un preot care-și bate joc de eparhia sau de parohia lui, să-l elimine, când un preot nu-și face datoria sau nu este la dispoziția credincioșilor, nu le deservește cerințele morale și spirituale, să-l elimine. Preotul spune: „Prea-sfinte, mie să-mi faci salariu, că nu am din ce trăi în parohie!” Păi când ai ajuns să ceri salariu Preasfințitului că nu mai ai din ce să trăiești în parohie atunci tu ești omul mort care trebuie schimbat de acolo, pentru că adevăratul preot ortodox nu va muri de foame niciodată în parohia lui. Orice om are de sfințit tărâța unui animal, de împărțit un bolnav, de botezat un copil, de cununat o fată, de înmormântat un defunct, de făcut o sfințire, o aghiasmă, o sfeștanie, un Maslu, și tu dacă ai fi un preot activ și adevărat, ai trăi cu adevărat din laptele Scripturii și din lâna oilor pe care le păstorești.

Părintele Calistrat de la Bârnova

Poezii interzise

A fost o vreme când în România se putea aresta și interzice orice. Chiar și poezia. Dar, în 1989, la Timișoara, în Banat, au murit oameni, mulți oameni, ca așa ceva să nu mai fie posibil.

Cântec de leagăn

Nani, nani, copil drag,
Cătinel adormi cu mama,
Crească-ți pumnul, trunchi de fag
Pieptul tare ca arama.

Nani, nani-n răpejune
Trecă-ți anii-n zbor cu stolul
Să crești mare, să-ți pot spune
Unde-i stă-ngropat pistolul.

Nani, nani, drag copil,
Vre-re-aș mai să-ți dau cuvânt
De tătăna-tău cum mi-l
Cetluiră la pământ.

(Din volumul *Pădurea de la Tâncăbești*)
Ion TOLESCU

Profeția din Dobrina

Vor năvăli de dincolo de Nistru, Hunii
Sub semn de seceră și de ciocan
Atunci vom sta cu fața la dușman
Și-om apăra pământul și străbunii!

Dar vor veni apoi să ne omoare,
Pe rând, batalioane românești...
Vom fi uciși de gloanțele frățești,
Iar Neamul va intra în închisoare...

Va fi discursul nostru cel din urmă
Și cel mai aprig pe acest pământ,
Când peste Neam – ca pe-o amorfă turmă –

Va pune jugul, bestia de pradă...
Va fi cuvântul celor din mormânt,
Ce-au cutezat să lupte și – să cadă!

Demetrius LEONTIES

“Veniți de luați lumină!”

Într-un anume sens, pentru noi creștinii, Dumnezeu și lumina sunt același lucru. De la un capăt la altul al ei, Sfânta Carte ni-l prezintă pe Dumnezeu ca fiind „lumina”.

Lucrarea lui Dumnezeu în lume este o lucrare de lumină și toți cei ce umblă în cărările Sale, umblă întru lumină. La dreptul vorbind, lumina este aceea care vedește însăși faptele oricărui credincios. De aici și zicerea că faptele bune sunt fapte ale luminii, pe când cele rele sunt ale întunericului.

Să ne oprim puțin asupra acestei idei pentru că de aici vor decurge învățăminte deosebit de importante.

Asemănând lumina cu binele și întunericul cu răul, Scriptura nu face altceva decât să exprime un adevăr pe care oricine îl înțelege ușor și dintr-o dată. Oare nu spunem noi, vorbind despre o faptă rea, că este „dată în vileag” că „este scoasă la lumină”? Ce înseamnă aceasta altceva decât că e scoasă din negura întru care a fost săvârșită? Nu la adăpostul întunericului oare se și săvârșesc cele mai multe din faptele rele?

Între lumină și întuneric este aceeași nepotrivire ca între bine și rău (II Corinteni 6, 14), De aceea și proclamă

Apostolul Pavel: „...toate lucrurile răului când sunt osândite de lumină, sunt date la iveală, pentru că ceea ce



scoate totul la iveală este lumina” (Efeseni 5,8).

Dr. Nicolae CORNEANU
Mitropolit al Banatului
(continuare în pag. a 2-a)

DEMOCRAȚIA ÎN CONTEXT EUROPEAN ȘI MONDIAL

Democrația a fost de la început valabilă doar pentru soldați și pentru liberi (nu și pentru sclavi în Grecia) sau pentru săraci (în

mai aibă dreptul de a fi aleși, foștii comuniști din regimul trecut. Asta însemna să ajungă la conducere doar oameni ce nu au mai condus. Schimbările din noul regim implicau dreptul de a spune și scrie orice, libertatea de a face sau a nu face. „Dacă el e liber să de-a cuiva în cap, noi avem dreptul să primim”. Setea de libertate după 50 de ani de „comunism” era de neoprit. Reprezentanții vechilor democrații din Europa și din lume ne „ajutau” să provocăm inflație prin reducerea săptămânii de lucru (fără creștere de productivitate), prin restituirea părților sociale, prin îndatorarea țării și a indivizilor ei prin privatizarea economiei fără bani, etc....

Privatizarea nu era posibilă fără fonduri de afară, așa că s-au găsit români care să se privatizeze cu fonduri din afară. Străinii cedau unui manager român 10% din capitalul unei societăți privatizate, iar mai târziu când românii aveau posibilitatea să-i concureze pe străini aceștia îi dădeau în gât ca și corupți. Deci corupția indusă de afară, face ca partenerii corupților să-i reclame când au prins ceva „cheag”. Așa s-au privatizat fabricile de: detergenți, ciment, îngrășăminte chimice, insecto-fungicide, ierbicide care...

Ștefan TARJOC
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XII
Nr. 4 (134)

APRILIE
PRIER



ADRESA INTERNET
<http://www.geocities.com/magazinmr>
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2005

“Veniți de luați lumină!”

(urmărire din pag. 1)

Încercând acum să ne apropiem mai mult cu înțelegerea de ceea ce înseamnă faptele luminii și ale întunericii, nu ne va fi greu să găsim lămurirea de care avem trebuință deschizând încă o dată Cartea Sfântă. Astfel vom găsi aici scris: „Roadă luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr” (Efeseni 5, 8). Și iarăși în alt loc: „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericii și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să umblăm cuviincios, ca la lumina zilei, nu în ospețe și în beții, nu în desfrânări și fapte de rușine, nu în certuri și în pizmă” (Romani 13, 12-13).

De aceea povățuindu-l oarecând pe Nicodim, Mântuitorul Hristos spunea: „Oricine făptuiește cele rele urăște lumina și nu vine la lumină, pentru ca faptele lui să nu fie dovedite ca rele. Cine însă lucrează adevărul vine la lumină, ca să se arate faptele lui, că sunt săvârșite în Dumnezeu (Ioan 3, 20-21). Și de aici îndemnul: „...Umblați până când aveți lumina ca să nu vă apuce întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu știe încotro

merge” (Ioan 12, 35).

Lumina aceasta a împărțit-o Dumnezeu pururea, dar strălucirea ei s-a revărsat cu mai mult belșug decât oricând prin învierea Fiului Său din morți. Orice martor al învierii, este și trebuie să rămână neîncetat purtător al luminii lui Hristos, „nu punând-o sub obroc”, ci „așezând-o în sfeșnic” (Luca 11, 33 și Marcu 4, 21). Și cum poate un creștin într-altfel împlini această îndatorire decât prin fapte vrednice de cinste? „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor – poruncește Mântuitorul - ca văzând ei faptele voastre cele bune, să preamărească pe Tatăl vostru care este în ceruri”.

Tâlcuindu-vă înțelesul care-l are pentru noi „lumina Învierii”, am atins doar o latură a învățurii pe care ne-o îmbie Biserica, și anume pe cea practică, dacă am putea-o numi astfel, socotind-o mai de folos vieții de fiecare zi. Aceasta, din dorința de a vedea pe fiecare din bunii noștri credincioși devenit o făclie care să împrăștie împrejurul său lumină de fapte bineplăcute lui Dumnezeu.

Ioan Paul al II-lea

(urmărire din pag. 1)

această primă vizită a unui papă la ortodocși, de la schisma din 1054 le-a vorbit românește cu un accent familiar și le-a spulberat prejudecățile acumulate o mie de ani de lipsa unui dialog direct și sincer. Papa i-a surprins și încurajat pe români. În 1989 s-a încheiat Războiul Rece și s-a renunțat la dictatură în Europa dar, nu s-a înlăturat dezorientarea, dezamăgirea și un sentiment difuz de rușine, pe care o încearcă cei lipsiți de generații, de libertatea de a vorbi sau călători liber. După jumătate de secol în care tiranii „au întinat idealurile comuniste” (Iliescu) nimeni nu mai are încredere în moralitatea eșalonului doi al nomenclaturii, ajunsă clasă politică PCR= PSD. Românilor le e rușine că i-au ovaționat decenii pe Nicolae și Elena Ceaușescu care i-a izolat de lume și ținut în întuneric. Nici simulacrul revoluționar unde au fost împușcați o mie de nevinovați, nici cel al uciderii perechii Ceaușescu de Crăciun, nici alegerea unui comunist „cinstit și sărac”, ca președinte al corupției generalizate, nici alegerea Partidului Comunist în Republica Moldova nu-s momente de mândrie. În această criză națională vizita Papei în „Grădina Maicii Domnului” – așa numea el România – apelul la revenirea în marea familie latină, europeană și la realizarea unității creștine, a fost pe plan spiritual adevărata Revoluție așteptată de toți românii. Papa care a încheiat Războiul Rece, a desființat „Lagărul” socialist a înlăturat dictatura marxist-leninistă, doctrinele anti quasireligioase și a readus valorile normale creștine în întreaga lume, devenind, chiar și la români, fără îndoială, cea mai mare personalitate a secolului trecut. Să sperăm că nu vor trece generații până când vor înțelege și românii, „Urmașii Romei” din Balcani, calea generoasă deschisă de marele papă Ioan Paul II.

DEMOCRAȚIA ÎN CONTEXT EUROPEAN ȘI MONDIAL

(urmărire din pag. 1)

poluează la noi dar produc pentru ei. Așa s-au privatizat toate băncile comerciale, care domină economia, așa sunt acordurile cu FMI și Banca Mondială etc. Prin noua democrație România, din exportatoare de armament, a ajuns să cumpăreze nave de război casate și reparate, să modernizeze avioane depășite etc.

În contextul noii democrații avem dreptul să dăm la prețuri de nimic: Petrom-ul, Sidex-ul, Alro, Romtelecomul, B.C.R.-ul etc... ca să putem fi admiși în U.E. Cu aurul din Apuseni o să mai vedem... (după ce se înțeleg), cui o să-l dăm. Acum privatizăm și distribuțiile de gaz și curentul electric, parcă noi n-am ști să încasăm aceste servicii ca în cazul Romtelecomului, când noi ??? rețelele și le dăm altora să le exploateze (fiind poate corupți cei ce le vând). În curând vom „vinde” (privatiza) și hidroelectrică și centrala nucleară și poate „guvernul ales”. Cu toată democrația alegerile în cazul noilor democrații sunt total irelevante. Noi n-avem cum să știm pe cine alegem (pisica în sac). Câteva fraze la televiziune și promisiuni electorale nu ne edifică pe

noi ca alegători pe cine să alegem. Din acest punct de vedere în China unde candidații sunt urmăriți zeci de ani, sunt aleși mai bine. De fapt un popor așa de numeros ca poporul chinez nu-și poate permite experiența ca noi, fiindcă ar muri de foame. Cred că influența străină în China a fost mai mică fiindcă le e frică de milioanele de chinezo care potrivit drepturilor omului, ar fi năvăli în lume și atunci...

De fapt atâta timp cât trebuia distrus lagărul comunist erau sprijiniți de peste tot și li se asigurau drepturi în Occident, astăzi (în alte condiții) lucrurile s-au schimbat. Permeabilitatea granițelor Occidentale a rămas funcțională doar pentru tinerii dotați în care „investiția” se amortizează în câțiva ani în proporție de 8 la 1 (la un dolar investit – opt câștig).

Așa cum la ONU membrii Consiliului de securitate iau deciziile democratice fără a consulta țările mici așa cum în diferite zone ale lumii, SUA sau Rusia (vezi Irak și Cecenia) stabilesc care-s teroriști, așa și FMI sau Banca Mondială stabilesc politicile țării asistate.

ȚURA PRESEI ROMÂNEȘTI

Imeilurile lu' Terente

Cică Gigi și Pavel acesta s-a certat ei pe niște chestii ideologice, treabă complicată, Ninele, cu legionari care i-a tăiat capul lui Mihai Viteazu, lucrare grea, nici Iliescu care a făcut 75 de ani nu poate s-o descurce. Io credeam că ne-a Gigi nu știe carte, dar e mai deștept și decît Dan Pavel și decît Vanghelie, cînd recită el la Antena 1, la miratu ăla de Mîndruță, cu fața lui de fraier și cu Stoiceasca lui, poezia cu „Sînge, Sudoare și Lacrimi”. Pe urmă bagă „Astai pohta ceam pofit”. Să nebunesc, io dacă a-ș fi antrenor de istorie a-ș face schimbare în manualul de istorie și laș băga pe ne-a Gigi în locul lui Mihai Viteazu, că frați Buzești are, pe Meme și Argăseală, oaste are cîta vrea mușchiu lui l-a galerie, plus că a făcut și Unirea. Na unit ne-a Gigi terenurile Armatei cu terenurile din Pipera? Daia a bătut ne-a Gigi Valencia, că e om de stat. Î-ți d-ai seama, Ninele, dacă iar plăcea și lu Borcea istoria și a-r vrea să intre în Parlament cu UNG-ul lui (Partidul Nătarăilor cu Gaze)? Păi, bă, Ninele, noi băteam real Madrid, Valencia erea semințe la noi.

Te-am pupat, al tău Terente

„Fanatic” nr. 10

Contract cu infractori

... pe la popota IPJ Timiș, între o farfurie de ciorbă și un grătar, cadre cu răspundere din sistem au pus la cale un contract avantajos cu unul dintre patronii unui restaurant de casă al PSD, în incinta căruia funcționează și acum organizația de cartier a fostului partid de guvernământ, care furnizează în regim de catering mâncare pentru polițiști. Contractul pute de la o poștă, pentru simplul motiv că pe numele respectivului patron sunt deschise câteva dosare. Penale de-a dreptul.

„Bănățeanul” nr. 198

Categoria

Marian Vanghelie

Adriean Videanu (candidat la primăria Capitalei): „Calitățile domnului Radu Opaina este că este un om pregătit”.

Categoria Emil Bobu

Marian Vanghelie (candidat la Primăria Capitalei): „Sunt sigur că ceea ce o să le propun bucureștenilor o să aibă încredere în mine”.

„Cu ocazia săptămânii Zilei Femeii, permiteți-mi să vă ofer câte un buchet de flori”.

Categoria

Maybachtodelo!

Gigi Becali (președintele PNG): „Stăteam și mă gândeam ce aroganță să le mai fac io la ăștia de la presă. Și am zis că, dacă tot mă fac ei analfabet și scriu că nu mai am bani, să-mi cumpăr cea mai tare mașină. Așa m-am hotărât să-mi iau Maybach.”

„Ce asigurare? Mie nu-mi trebuie așa ceva! Dacă o lovesc, mai dau 500000 de euro și îmi iau alta! Că așa sunt eu, șmecher”.

Categoria

Din groapa gândirii

Adrian Năstase (președintele Camerei deputaților): „Decesul se poate întâmpla oricui”.

Categoria

Măi, ziaristule!

Ion Iliescu (senator PSD): „Rolul tău de viperă devine tot mai evident”.

Categoria

Ce bine că sunt,

Ce mirare că ești

Ion Iliescu (senator PSD): „Probabil că dacă n-aș fi fost eu, era domnul Năstase.”

Categoria

Agramemnon Dandanache

Marian Vanghelie (primarul sectorului 5): „Și mai mult de atâta, sunt un om sincer care ceea ce am să vă spun am să mă țin de cuvânt.”

Categoria

Ce e val

Ca valuta trece

Varujan Vosganian (președintele Comisiei de buget din Senat): „Cursul de schimb sare precum floricelele de porumb”.

„Academia Cațavencu” nr. 692

De vorbă cu Stere Gulea

Am întâlnit în Stere Gulea un om stăpânit de visul olarului – perfecțiunea. Un om alături de care timpul stă uneori neclintit. Un om de care nu te desparți niciodată cu mâna goală. L-am întâlnit într-o dimineață frumoasă, ca o costiță de fată aromână. Și el, și eu, născuți în lumea parcă atemporală a aromânilor. Am vorbit câteva ceasuri bune, timp în care am stăruit să aflăm partea mai puțin cunoscută din felul în care domnia sa și-a împlinit cea mai frumoasă ambiție regizorală – Moromeții. Pentru Stere Gulea timpul este la fel de prețios ca harta firelor de iarbă pentru păstori, și totuși, el a avut bunătatea de a se lăsa întrebat și de a-mi răspunde sprijinit mereu de o politețe pineană, care poate înflori oricând o prietenie.

– Domnule Stere Gulea, sunteți primul regizor de film, regizor-nume în cinematografia românească, cu care stăm de vorbă în viața noastră de reporter. Sunteți omul care cu har ales, ați așezat în imagini mișcătoarea geniului celui mai important creator epic al veacului trecut.

– Marin Preda.

– Exact. Cum l-ați cunoscut pe Marin Preda?

– L-am cunoscut prin Toma Caragiu care, după ce a văzut un film de televiziune făcut de mine, după Matei Caragiale s-a arătat mai apropiat de dorința mea de a lucra Moromeții.

Toma era un om care împingea lucrurile

– Cum era Toma Caragiu?

– O forță, era o forță. Avea o energie extraordinară. Toma era un om care împingea lucrurile. Era tonic chiar atunci când era trist. Pentru că avea și el o parte ascunsă unde își păstra tristețea. O parte bine ascunsă, el fiind un om extrem de pudic și de elegant.

– Și ironic?

– Ironie frumoasă. Ironic dulce. Îmi amintesc cum odată, după un spectacol, Caramitru vorbindu-i despre mine, a fost întrerupt de Toma cu vorbele: „Ce-i domnule cu Gulea, toată ziua îmi vorbești de el, cine-i asta?” Apoi, după ce m-a cunoscut, el și-a fixat așa ca un deziderat să-l convingă pe Marin Preda, să fie de acord ca eu să fac Moromeții. Și atunci l-am cunoscut pe Preda. Ei fiind doi mari artiști care se respectau enorm. Se vedeau des și se prețuiau cu egală măsură. Nu rareori luau masa împreună. Și uite așa, Toma care avea o casă la Periș a organizat o masă cu intenția clară de a-l convinge pe Marin Preda să fac Moromeții. Era în preajma paștelui și urmând tradiția, el a pregătit un miel ca la aromâni. Mi-a invitat și părinții și firește pe Marin Preda. Preda era fascinat de ce poate face bucătăria aromână din miel. Încetul, primăvara în primăvară, Preda a ieșit frumos din discreția lui țărănească. S-au înfiripat discuții elegante dar, până la urmă, Preda s-a închis în scepticism. Era un om cu picioarele bine așezate pe pământ, însoțit uneori de umbra sărăciei în care se născuse.

– Era marcat de ea?

– Da, era marcat de spectrul sărăciei, și din acest motiv, la el, orice se convertea printr-un „ce câștig”?

– Pragmatic.

– Excesiv.

– I-ați înțeles ezitarea?

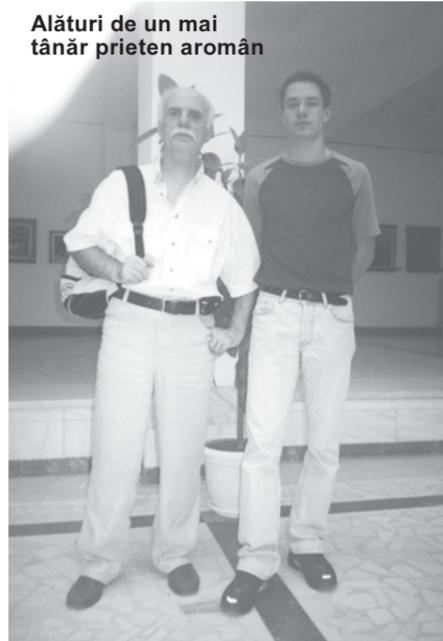
– Da. Se făcuse un film după *Marele singuratic* de care el nu era mulțumit.

– Cum a primit Toma acest eșec?

– A fost destul de afectat de „trădarea” asta. Poate că din acest motiv m-a susținut necondiționat, ulterior să fac primul film numit „Iarba verde de acasă”.

– Domnule Gulea, Mao Tzedun spunea că succesul este rezultatul unor hotărâri care au la bază o înțelegere completă. Din ce îmi spuneți dumneavoastră care ați trudit deseori sub bolțile succesului, mai e nevoie de ceva.

– Vreau să spun că un om aflat la început de carieră, dacă nu are șansa să întâlnească un gest generos îi va fi foarte greu să izbândească spre culmi. Eu după „Iarba verde de acasă”, am mai făcut



Alături de un mai tânăr prieten aromân

filme, dar Toma nu mai era. Preda nici el. Și atunci am ajuns la momentul la care am îndrăznit. Îndrăzneala mea a surprins pe mulți. Chiar și pe mine. Și asta pentru că era extrem de riscant, Moromeții fiind o carte de identitate maximă pentru literatura română.

– Nu exista cale de mijloc într-o astfel de acțiune?

– Nu! Ori reușeam, ori îmi frângeam gâtul.

– Selecția actorilor, a actorului principal a fost dificilă?

– Și da și nu. Exista o pleiadă de actori remarcabili din care unii capabili să-l interpreteze pe Moromete.

– Moromeții filmul reprezintă domnule Gulea pentru cinematografia românească, ceea ce înseamnă romanul Moromeții pentru literatura românilor. Din acest motiv ne interesează orice a stat la baza acestui succes, cum ar fi de pildă munca de căutare pentru cel ales să-l „joace” pe Niculae?

– Căutam, făceam căutări prin școli în special prin școli de țară.

– Nu de oraș?

– Nu.

– Și unde l-ați găsit?

– Într-o comună lângă Alexandria.

– I-ați urmărit ulterior evoluția?

– Da. N-a îmbrățișat cariera de actor. Este absolvent al Academiei de Științe Economice și are o afacere în domeniul panificației.

– Personal, cred că a-ți găsit un copil înzestrat cu o inteligență mult peste medie și, la sfârșitul filmărilor, a-ți lăsat în urmă un om.

– Da, avea o inteligență extraordinară și de acest lucru îți dădeai seama privindu-i ochii.

Filmul se face din detalii, din lucruri care aparent par lipsite de importanță

– La acele ferestre ale sufletului se vedea că cineva este înăuntru?

– Evident.

– Ce avea el atunci când l-ați văzut ca să vă convingă să-l alegeți pentru un rol care putea copleși mulți copii?

– Avea datele primare pentru film. Nu era copleșit de emoție. Copilul acesta m-a convins repede. Avea o voce ușor umbrită de tristețe. Și ochii.

– Adaptabil la lumina personajului?

– Da. Pe toată durata filmului nu avea nevoie de multe indicații, astfel încât colaborarea cu el a fost o încântare. Rebengiuc reprezenta pentru el punctul de reper. L-a intuit perfect, susținut și de o capacitate de selecție fără greș.

– Unde ați filmat Moromeții?

– Tot așa, căutând mult. Nefiind dornic să reconstitui prin decoruri. Deși eu cred în reconstituire, în autenticitatea reconstituirii, dar nu o prețuiesc. Filmul se face din detalii, din lucruri, care aparent par lipsite de importanță.

– Unde a-ți găsit locul?

– În Teleorman. Un sat care se numea Talpa, Talpa Ogrăzii, și care nu cerea multe modificări.

– Filmările au durat mult?

– Cam patru luni.

– Patru luni pentru o capodoperă...

– Și au mai fost și presiunile.

– Presiuni ideologice?

– Da. Se crease nu știu de ce, o atmosferă deosebit de potrivnică filmului.

– Domnule Gulea, maestre, l-ați iubit pe Moromete ca personaj?

– Vezi tu, noi doi fiind și mini și tini (și eu și tu n.n.) aromâni de origine, deci oameni

ai muntelui, ne-am teme, privind printr-o prismă regionalistă, că fiind el Moromete, om de la câmpie, poate duce la o cerință anume. Eu am încercat însă să mă apropiez de Moromete în asemenea fel încât să pot reda cât mai fidel modul de viață și de gândire al său. Personal, la Moromete importantă mi s-a părut partea umană, mai mult chiar decât patina sărăciei existentă pe calota pălăriei.

Nu știu să umilesc oamenii

– De ce se teme un regizor ca dumneavoastră?

– De inautenticitate.

– Cum este regizorul, omul Stere Gulea văzut de ... hai să spunem de actori și colaboratori?

– E greu să mă judec. Cel mai bine ar spune ceilalți.

– Știți dumneavoastră ce spun ei.

– Păi... nu știu

– Ce nu știți?

– Nu știu să umilesc oamenii. Nu îmi place așa ceva. Nu fac parte din regizorii care merg chiar pe depersonalizare, ca mod de lucru. Eu pot să influențez, dar nu să impun.

– Ce vă deranjează?

– Modul mult prea larg în care se așază în România seriozitatea muncii.

– Cu cine din actorii români de origine aromână v-ar fi plăcut să lucrați?

– Mi-e teamă să nu nedreptățesc, să nu greșesc. Sigur cu Toma.

– Cu Vraca?

– Vraca era actor de teatru și eu acolo nu mă bag.

– Dar „Brâncoveanu”?

– Da, dar tot actor de teatru a rămas. Mi-e greu să aleg pentru că aromânii au dat mulți actori, mari, uriași. Vraca, Manolescu, Caramitru, Nicu Constantin, Eliza Petrăchescu și mulți, mulți alții.

– Vorbiți-mi puțin despre un alt mare regizor român, de care vă apropie atât profesia cât și limba.

– Dan Pița?

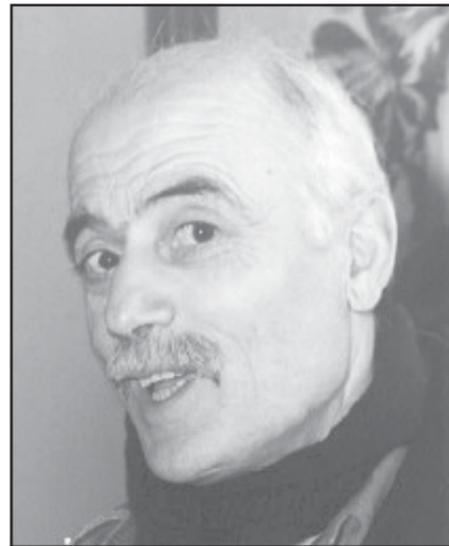
– Vă rog.

– Dan este un nume consacrat. Suntem colegi și prieteni. Tatăl lui era din neamul avdiliaților și a fost ofițer de carieră cu grad de colonel. Dar fiindcă veni vorba de Dan și de artiștii de origine aromână vreau să-ți spun ceva.

– Vă ascult.

– Vasile dragă, dintre toți aromânii care slujesc teatrul și filmul românesc, că-i Nicu Constantin, că-i Dan Pița ori Ion Caramitru sau alții, eu vorbesc cel mai bine limba noastră!

(Râde, râde frumos n.n.)



În mijlocul fraților, la marea adunare a aromânilor, Constanța, 1984



Afacerea Strussberg

Din rândul marilor afaceri financiare care au păgubit bugetul României în trecut, se numără și așa-numita afacere „Strussberg”. Ea a fost legată de concesionarea unei porțiuni însemnate din rețeaua de căi ferate române încredințată concernului prusac „Strussberg”, lucru care a costat statul român cu 27.450.000 lei aur mai mult, comparabil cu ofertele altor concerne străine. S-a presupus la vremea respectivă, în baza știrilor apărute în presă, că au fost implicate anumite persoane de la cel mai înalt nivel. Afacerea s-a sfârșit cu falimentul omului de afaceri Strussberg, iar statul român a fost, în cele din urmă, nevoit să răscumpere obligațiunile emise de acesta, fapt care s-a tradus cu o avalanșă de noi pierderi pentru economia țării. Iată, în cele ce urmează, filmul evenimentelor așa cum au fost consemnate în ziarele vremii.

FAVORIZAT DE CASA DOMNITOARE

În anii 1865-1868, lansându-se ideea construirii rețelei de căi ferate din România, mai



A. G. Goleșcu

multe firme străine și-au prezentat ofertele, între acestea se număra și concernul prusac „Strussberg”, favorizat de Casa Domnitoare, din motive lesne de înțeles. După numeroase consultări cu guvernul român, care au avut loc în anii 1867-1868, s-a luat decizia de a se da în antrepriză o parte a construirii căilor ferate din Moldova consorțiului austriac „Offenheim”, urmând ca restul să fie încredințat consorțiului prusac „Strussberg”.

Dacă cu consorțiul „Offenheim” derularea contractului nu a înregistrat nici un fel de incidente sau inconveniente, în schimb cu „Strussberg”, ale cărui pretenții deveniseră aproape absurde și exagerate până peste orice limită, chiar executarea contractului a fost pusă în pericol. Cu toate acestea, contractul a trebuit să fie menținut cu orice preț, datorită dorinței regelui, care, prin unii membri ai familiei, era interesat în derularea afacerii. Regele pretindea că ar avea o încredere mare în capacitatea

și priceperea în construcția de căi ferate a lui Strussberg. Dar în realitate cine era acest director doctor Strussberg? Iată cum îl descria la acea vreme un scriitor german, Friedrich von Rhein:

NUMELE ORIGINAL

Numele său original era Straussberg, dar după ce s-a îmbogățit și-a schimbat numele, englezându-l: Strussberg, supranumit prin auto-reclamă, bine plătită, în ziare și gazete în Europa, de: „regele german al căilor ferate”. S-a născut în Prusia la 21 noiembrie 1829 din părinți evrei. A rămas orfan la vârsta de 12 ani. Lipsit de mijloace materiale, pentru a-și asigura traiul zilnic s-a angajat ca băiat pe vas în serviciul unei corăbii engleze ce transporta cărbuni și care acum se întorcea goală la Londra. Ajuns la Londra reușește să-și găsească o rudă din partea tatălui său, care-l ajută să învețe carte, lucru pe care se pare că l-ar fi făcut cu multă silință și perseverență.

Pe la mijlocul vieții sale ajunge agent al unei companii engleze care urmărea să construiască calea ferată Tilsit-Insterburg și care, primind concesiunea, l-a însărcinat pe Strussberg. Cu acest prilej el studiază și cunoaște în cele mai mici amănunte aspectele practice privind construcția de căi ferate, profilându-și o nouă carieră.

Cu ajutorul articolelor abil strecurate și cu o campanie de reclamă ingenios regizată și sistematică a reușit ca în scurt timp să-și creeze o faimă europeană și o fabuloasă aureolă, devenind o personalitate extrem de cunoscută și populară în mediul oamenilor de afaceri. La aceasta se mai adaugă sprijinul din partea casei regale române, care, bineînțeles a accentuat acest schimb, oferindu-i posibilitatea lui Strussberg să abuzeze la maximum de încrederea acordată de oficialitățile române și să neglijeze obligațiile asumate din convenția de concesiune încheiată cu guvernul român la sfârșitul anului 1868.

Se pune fireasca întrebare: cum se explică faptul că în vreme ce consorțiul Offenheim, fără a înregistra nici cel mai mic conflict cu guvernul român și cu un preț mult mai modest, a fost în măsură să-și isprăvească linia cu mult înainte de termenul fixat în contract, în vreme ce Strussberg, care se lăuda cu o experiență așa de vastă și în condiții mult mai avantajoase, protejat și beneficiind de sprijinul direct al consulului Germaniei, după expirarea termenului nu a fost capabil să termine nici jumătate din liniile concesionate? Răspunsul rezidă în primul rând în dorința fără margini de îmbogățire rapidă a lui Strussberg, a sperțurilor grase date celor care îl sprijineau și nu în ultimul rând a schimbărilor dese de guvern din România, lucru care nu au oferit posibilitatea efectuării unui control riguros al derulării contractului.

Ancheta desfășurată ulterior avea să scoată la iveală o serie de deficiențe grave. Astfel, în loc să angajeze ingineri capabili, cu experiență, Strussberg a recurs la anunțuri publice grație cărora a dispus angajarea de tineri fără nici un fel de pregătire și experiență, în domeniu, de cele mai multe ori certați cu justiția, puși pe căpătuială și dornici de aventură. Angajând personal mai puțin calificat, Strussberg și-a sporit considerabil câștigurile.

Până unde a mers necinstea lui Strussberg se poate vedea din faptul destul de semnificativ că acesta, în înțelegere cu Ambronn, comisarul statului român, la Berlin, au sustras împreună suma de 36 milioane franci depusă la bancherul Jacques din Berlin, drept garanție a statului român.

SCANDALUL

Controversată încă din momentul acordării, fapt semnalat cu pregnanță și în mod insistent de presa română, concesiunea Strussberg devine scandalul Strussberg, readus în dezbaterile Parlamentului de la București, în februarie-martie 1870, cu prilejul interpelării făcute de deputatul moldovean Ion Agarici, membru al grupării „Fracțiunea liberă și independentă”. Dezbaterile aprinse iscate de interpelarea făcută de acest deputat și mai ales ecourile lor puternice iscate în opinia publică la care presa și-a adus o importantă contribuție, au sfârșit prin



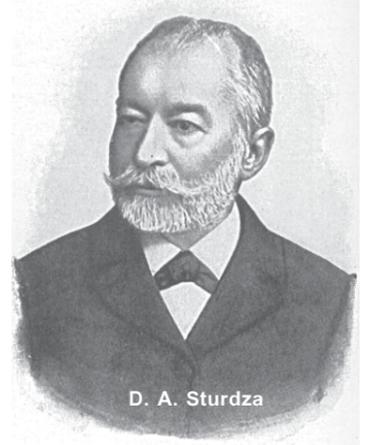
Ion Ghica

obligă guvernul condus de A. G. Goleșcu să întreprindă o serie de măsuri, este drept timide, destinate să frâneze abuzurile ce nu mai conțineau.

Noul guvern socotește necesar să dispună de o informare cât mai corectă și completă asupra întregii probleme. În acest scop este trimis în mai 1870, la Berlin, D. A. Sturdza (1833-1914). Acesta era un cunoscut om politic (între 1892-1908) președinte al Partidului Național Liberal și în mai multe rânduri prim-ministru, remarcându-se ca istoric, secretar și apoi președinte al Academiei Române.

Din nefericire, misiunea acestuia la Berlin nu dă rezultate și, în iulie 1870, este trimis în același scop deputatul Theodor C. Văcărescu (1842-1914) general și om politic, a fost reprezentant diplomatic al României în mai multe capitale (Belgrad, Bruxelles, Roma și Viena) deputat și senator în mai multe legislaturi; membru fondator al Ateneului Român. A scris cartea: *Luptele românilor în războiul din 1877-1878*.

Văcărescu efectuează o investigație amănunțită la sfârșitul căreia întocmește două rapoarte. Primul, redactat în luna august 1870, era destinat să liniștească opinia publică și a fost înaintat ca atare în luna noiembrie 1870, Parlamentului, cu prilejul răspunsului dat de C. Grădișteanu (1830-1890), ministru de finanțe, deputatului N. Blarenberg (1837-1896), care făcuse o nouă interpelare în problema Strussberg. Al doilea raport, datat 9 septembrie 1870, reda situația reală, mult mai îngrijorătoare decât își putuse imagina guvernul de la București. Acest al doilea raport va rămâne ascuns opiniei publice până în luna ianuarie 1871, când D. A. Sturdza, devenit acum ministru de finanțe, îl va include în dosarul complet depus de guvernul Ion Ghica în fața Camerei Deputaților, o dată cu cererea ca aceasta să formeze o comisie cu menirea de a analiza întreaga afacere Strussberg „una din chestiunile cele mai grave care-l preocupă pe guvern și pe țară” cum a caracterizat-o laconic primul-ministru.



D. A. Sturdza

ALTE MATRAPAZLĂCURI

Aceste împrejurări au provocat o vie reacție din partea autorităților române, prilej cu care s-au descoperit și alte matrapazlăcuri ale lui Strussberg. Astfel, a reieșit că Strussberg a urmărit obținerea unor profituri deosebit de mari inclusiv din faptul că prin devierea unor trasee, costul lucrărilor era mult mai mic decât cel prevăzut în planurile de lucru inițiale. În plus, calitatea lucrărilor lasă mult de dorit, iar pe unele trasee, cum ar fi de exemplu București-Pitești nu au fost executate toate lucrările convenite în proiect. Din nefericire guvernele române care s-au succedat în decursul celor câțiva ani, vreme în

care Strussberg a lucrat în România, au fost mai mult sau mai puțin implicate în fraudele financiare și de altă natură ale lui Strussberg.

În fața măsurilor adoptate de noul guvern Ion Ghica, instalat la Conducerea țării în decembrie 1870, concesionarul german nu numai că a persistat în refuzul de a plăti couponul pe 20 decembrie/1 ianuarie 1871 al obligațiilor emise, dar și-a propus să înfrunte statul român și trece chiar la amenințări cu intervenția guvernului german, care pretindea că îl protejează și-i acordă toată încrederea. Diferendul dintre cele două părți se ascute tot mai mult și va atinge punctul culminant pe fondul marilor dezbateri parlamentare care au avut loc în lunile februarie-martie 1871. În final (11/23 martie 1871) și legat de afacerea Strussberg a avut loc o puternică criză dinastică. Astfel, guvernul Ion Ghica este obligat să se retragă de la conducerea treburilor statului, fiind înlocuit cu un cabinet aflat sub președinția lui Lascăr Catargiu.



Otto Bismarck

În luna octombrie 1871, România anulează concesiunea acordată în 1866 pentru un interval de 90 ani consorțiului Strussberg care era falimentar. Posesorii de obligațiuni emise de Strussberg se asociază, obțin unele despăgubiri, dar mai ales preiau toate drepturile și obligațiile fostului concesionar. În februarie 1872, România concesionează continuarea lucrărilor acestei societăți a acționarilor drumurilor de fier din România, societate care era condusă de Casa S. Bleichröder din Berlin și se bucura de sprijinul nemijlocit al lui Bismarck.

În septembrie 1872 începe exploatarea căii ferate ce lega orașele Roman-Tecuci-Galați-Brăila-Buzău-Ploiești-București-Pitești, iar în ianuarie 1875 este terminată și linia Pitesti-Craiova-Vârciorova.

Între timp, din diverse cauze, apar o serie de neînțelegeri financiare între statul român și noua societate concesionară, care sfârșesc prin purtarea de discuții în vederea unei răscumpărări a întregii rețele care făcuse inițial obiectul concesiunii Strussberg.

Războiul din 1877 va atrage după sine întreruperea negocierilor, care vor fi apoi reluate. Urmare a perseverenței cu care acționează guvernul român, în cele din urmă se ajunge la un acord în septembrie 1879 privitor la condițiile de răscumpărare a obligațiilor. Prezentând în parlament proiectul de lege în acest scop, D. A. Sturdza, ministru de finanțe, a motivat cu lux de amănunte avantajele răscumpărării. După lungi și aprinse dezbateri parlamentare, a fost, în sfârșit, aprobată răscumpărarea în decembrie 1879 și ianuarie 1880.

Totuși, afacerea nu s-a terminat în 1871 și repercusiunile ei s-au resimțit și în anii următori. Astfel, atunci când a fost pusă problema recunoașterii independenței României, regele Carol I a acceptat pretențiile Germaniei, care condiționa recunoașterea de răscumpărarea obligațiilor „Strussberg”.



Carol I

Colțul cu poze rare



**București.
Înmormântarea
celor doi
martiri ai
Gărzii de Fier,
Moța și Marin.**

MANIFESTUL TRĂDĂRII

• fragment din Manifestul Comitetului Central al Partidului Comunist din România

Către toți cei ce muncesc de la orașe și sate!

Vestea eliberării Basarabiei de sub jugul boierilor și capitaliștilor români a produs o bucurie de nedescris în rândurile tuturor celor ce muncesc din întreaga țară!

Era firesc ca muncitorii basarabeni, aflați în regat, să se grăbească să se întorcă la vatra lor, în Basarabia eliberată, în Basarabia sovietică, unde eroica armată Roșie a pus capăt jugului greu al imperialiștilor români.

Marii patrioți români care au ținut Basarabia 22 de ani de sângheroasă subjugare au încercat să împiedice plecarea basarabenilor în eliberata și fericita Basarabie. Peste 660 de muncitori basarabeni care abia așteptau să guste libertatea după atâția ani de jug sângheros, au fost măcelăriți de bandele ofițerești. Această barbarie, acest sângheros măcel, este opera guvernului de bandiți imperialiști, guvernul de dictatură cea mai sângheroasă și teroristă a burgheziei și moșierimii imperialiste în frunte cu regele Carol.

Jos cu asasinii imperialiști!
Jos cu provocațiile antisovietice!
Cereți dreptul de liberă emigrare a basarabenilor în Basarabia sovietică!

Șefii social-democrați care ațâță în ziarul Lumea Nouă j contra țării socialismului, pentru că a eliberat Basarabia și Bucovina de Nord, ascund aceste crime oribile în fața muncitorilor și împiedică orice protest în bresle împotriva acestui măcel care a întrecut până și măcelul de la Grivița, din i 1933.[...]

Cine vrea pace nu aderă la blocuri imperialiste beligerante! Cine vrea pace aderă la politica de pace a U.R.S.S. Așa au făcut statele baltice, izgonind stăpânirea cercurilor reacționare și provocatoare.

Guvernul de bandiți imperialiști a dezlănțuit un război contra poporului muncitor român și îndeosebi împotriva naționalităților asuprite [...]

La luptă revoluționară pentru...etc.
Semnat: Comitetul Central al Partidului Comunist din România.

SPORT



**O minge
scapă printre
picioare...**

27 mai 1965, Stadionul San Siro, Milano
Partidă de mare tensiune: finala Cupei campionilor europeni disputată între Internazionale Milano și Benfica Lisabona. Atmosferă de infern pe San Siro. „Tifossi” dezlănțuie un vacarm indescriptibil, înarmați cu trompete, claxoane de automobil, sirene și hârâitori. „Mai lipseau doar mitralierele ca să ne lichideze de tot”, mărturisea după joc Eusebio, „perla mozambicană”.

Deznodământul are loc în minutul 43, pe un teren desfundat, presărat de bălți la tot pasul.

Jair de la Inter intră singur în careul celor de la Benfica, mai face doi pași și șutează. Portarul portughez Costa Pereira prinde balonul printr-o robinsonadă uluitoare!

Dar când se ridică, scapă pur și simplu mingea, care i se strecoară printre picioare, intrând în plasă.

„Magul” sare de pe banca Inter-ului, triumfător.

– Acest gol ne trebuia! Doar acest gol și nimic mai mult.

Apoi dă dispoziții lui Picchi, Fachetti et company să închidă și mai bine „Iacătul milanez”.

Internazionale a câștigat Cupa campionilor europeni.

Costa Pereira plânge în băltoaca din fața porții, neputincios, părăsit de coechipierii săi. A primit cel mai copilăresc gol din viața lui. Și asta într-una din cele mai importante partide din carieră!

George MIHALACHE

**„Au păstorit
în viață, vinuri
rare...”**

Vinul reprezintă un medicament natural, care în unele cazuri are efecte mai bune decât medicamentele sintetice.

AI. I. IONESCU



Patru lucruri veselesc ochii: un câmp împodobit cu flori, o apă limpede și curgă-toare, un vin bun și natural și sosirea celor dragi.

Nicolae IORGA

Nimic mai dulce decât toamna
La umbra verde de ultimă
Să bei într-un condur de doamnă
Un vin de 40 de ani.

Mihai EMINESCU

Așteaptă vinul calm și așezat
În damigene groase la mijloc,
Să-și demonstreze forța, stimulat
De românescul „hai noroc”!

Stelian FILIP

Mozart în uterul matern



Savanții afirmă că primele noastre amintiri datează încă din perioada intrauterină. Prin urmare, încă din pân-tecele mamei, fătul aude, simte și înmagazinează informații.

Aceasta este și opinia tatălui Sandrei Schwarzaupt. Deja de la vârsta de 10 ani, fetița interpreta arii din operele lui Mozart la un concert de binefacere, unde biletul de intrare costa 500 de mărci, încasările

obținute au fost donate clinicii în care fetița ascultase pentru prima oară

muzica lui Mozart - încă înainte de a se fi născut. Temându-se de o naștere prematură, mama Sandrei s-a internat în spital din luna a cincea de sarcină și, în perioada care a urmat, a ascultat foarte multă muzică clasică, în special Mozart, Sandra participând automat la aceste audiții. La vârsta de 9 ani,



fetița învăța zilnic câte șase ore cu același profesor de canto care a pregătit-o și pe Maria Callas. Primul ei disc a apărut în 1988, după care a urmat un turneu în jurul lumii. Atunci s-a sfârșit și copilăria ei, dar acest lucru n-a afectat-o câtuși de puțin, fetița considerând că merită sacrificiul. Astăzi, fiecare a doua vedetă a muzicii ușoare este minoră, ceea ce nu echivalează neapărat cu un nivel prea ridicat al talentelor muzicale. Oricum, aceste tinere celebrități se simt foarte bine în rolul vedetei și dacă le-a mai rămas un dram de modestie, recunosc că s-au născut sub o zodie norocoasă.

Dr. Carmen POPESCU

Primăvara

Or jucat „tale frumoasă”
Vineri noaptea prân grăgini
Ș-or aprins feșcili dă neauă
La cireși și la caisâni.

Albi, rotaț, cu coama spumă,
Ca armigii la coșie,
Pruni-n șîr, cât ține satu
Ceamă fluturi-n gostie.

Leagănă, pă apă, salca
Chiși dă aor și dă pliș
Iar albinili, năloagă,
Cară soare-n urginiș

Îmbolgeșce-n breazdă boamba,
Suie și visază spicu
Cocostârcii taie ceriu
Și îl tocănesc cu cicu.

Azi mă-ntorc, dăscuț prân iarbă
Ce-m scălda copilăria
Să mai văd la cloță puii
Și să-i prind cu pălăria.

Marius MUNTEANU

Tablete evreiești de răs

Curiozitate

Domnul Cohen vine acasă într-o noapte și începe să-și facă bagajele.

– Unde pleci? îl întreabă nevastă-sa.

– În Tahiti.

– Tahiti. De ce Tahiti?

– Fiindcă acolo, de fiecare dată când faci dragoste primești cinci dolari.

Arunci doamna Cohen își face și ea bagajele.

– Unde pleci? o întreabă domnul Cohen.

– În Tahiti.

– De ce?

– Vreau să văd cum o să trăiești cu zece dolari pe an.

Întrebare

Un doctor evreu către alt doctor evreu:

– Toate ziua nu aud decât văicăreli despre dureri și suferință.

„Doctore, mă doare spatele!”
„Doctore, vai, stomacul meu!”
„Doctore, nevastă-mea!” E groaznic.
Spune-mi, cum se face că tu ești atât de nepăsător după ce asculți o zi întreagă necazurile lumii?

– Cine ascultă?

Diferența

– Spune-mi ce diferență este între capital și muncă?

– !?!

– Când împruți cuiva bani este un capital. Când încerci să-i capeți înapoi este muncă.

Harism

Cuvântul cheie în rebusul morții
Găsiți-l odată, salvați-vă sorții.
Lăsați-vă mintea să zburde isteața
În unicul țel – salvați-vă viața!

Giurca Hariton

Trăjmașa mea... iubită.

O scrisoare primită de Dulcinea după 400 de ani

Icoană vie a iubirii,
O, Dulcinea mea tirană,
Ești calea dreaptă a fericirii
Ca o stăpână, suverană!

Ecou ne-nfrânt al tinereții
Ori zbuciumul adânc al mării,
Ești focul sacru-al frumuseții –
Vulcan nestins pe-ntinsul zării...

Urăjmașa mea mult prea iubită –
Mireasmă-a florilor de preț –
Plăcere-a inimii vrăjită
De cel mai dulce-al tău dispreț...

Un vizionar al fericirii
Robit de patima iubirii!
Don Quijote de la Mancha!

Aurel JICMAN
23. 04. 2005

Ludwig Leichner

Tenorul care câștiga mult prea puțin și avea mult prea mult timp liber

Magazinul alimentară „Leichner”, situat în cel mai frumos punct al orașului Mainz, era în 1864 cel mai agreat loc de aprovizionare al gospodinelor de aici. Iar când, după câțiva ani, fiul Ludwig s-a alăturat tatălui său la servirea cumpărătorilor, a crescut numărul domnișoarelor care cumpărau produse de aici a crescut simțitor.

Ludwig era un tânăr suplu și zvelt, cu o voce deosebită.

Lumea era convinsă că Ludwig nu va rămâne în magazinul tatălui său, ci va ajunge curând pe scenă.

Și, într-adevăr, au intuit foarte bine, mai bine decât capul familiei, care nici nu bănuia că fiul său ia ore de canto în cea mai mare taină, de la un profesor de muzică din Frankfurt pe Main. El a aflat de planurile de viitor ale fiului său numai în momentul în care acesta i-a arătat contractul de angajare ca tenor la teatrul de stat din Würzburg, un orașel din sudul Germaniei.

Dacă pe vremea aceea cineva își alegea cariera de artist, acesta era considerat a face parte dintr-o clasă socială inferioară. Bătrânul Leichner nu a putut niciodată să treacă peste marea dezamăgire pricinuită de alegerea fiului său și s-a îndepărtat de acesta pentru totdeauna.

La Würzburg, printre cei mai entuziaști admiratori ai tânărului tenor se afla și fiica unui prestigios comerciant. Și locuitorii micului oraș au aflat într-o dimineață din ziare că fata s-a căsătorit cu interpretul pieselor lui Wagner. Prietenii tatălui fetei le-au întors

spatele, la fel ca și familia ei. Așa că tânăra pereche a trebuit să se descurce din salariul modest al artistului, care ajungea cu greu și unei singure persoane.

A urmat o perioadă foarte grea, în care cei doi au răbdat de foame, dar asta nu a determinat-o pe tânăra soție să-și părăsească soțul și să se întoarcă la traiul lipsit de griji din casa părintească.

Pentru a-și ajuta soțul, ea însăși îi prepara farduri din produse ieftine și pudra pentru scenă. Și, fiindcă ceea ce făcea s-au dovedit a fi de calitate, încetul cu încetul, și colegii soțului ei, au început să folosească fardurile preparate de ea.

În acea vreme nu exista încă industria cosmetică. Coaforii și farmaciștii preparau pudrele, fardurile și cremele din materii prime rudimentare, folosind uleiuri de mîgdale ușor alterabile, untură de porc sau seau, care foarte repede căpătau un miros neplăcut.

Nimeni nu se gândea că aceste preparate au efecte dăunătoare asupra pielii umane și, în consecință, nici unul din aceste preparate nu-și menținea calitățile mult timp, așa că se puteau produce numai în cantități mici și trebuiau aplicate imediat.

Artiștii erau recunoscuți la prima vedere datorită culorii pe care o avea pielea feței. Mulți dintre artiști au murit din cauza infecțiilor provocate de aceste pudre.

Ludwig Leichner se gândea deja de mult dacă nu s-ar putea găsi niște materiale nealterabile și inofensive pentru piele. Fiind invitat să cante într-o societate selectă, a inițiat o discuție cu profesorii de chimie Hoffmann și Wislicenus, susținând că trebuie neapărat să

se găsească o soluție pentru a putea dezvolta domeniul produselor cosmetice.

Cei doi oameni de știință l-au invitat pe artist să ia parte la cursurile lor pentru a-și însuși noțiunile de bază ale chimiei. Și fiindcă în această perioadă Ludwig Leichner dispunea de mult timp liber, el a frecventat în mod regulat cursurile profesorilor și, cu ajutorul lor, s-a apucat să studieze în mod științific preparatele utilizate până la acea dată. Ludwig a descoperit încetul cu încetul că numai o foarte mică parte a substanțelor nu dăunează pielii, iar Hoffmann și Wislicenus l-au învățat cum să le elimine din aceste preparate.

Într-o zi, în cămăruța care găzduia „mica fabrică de farduri”, Ludwig i-a împărtășit șotiei sale secretul fabricării pudrelor și cremelor „inofensive”. Diferența se putea observa la prima vedere după aspectul lor: culorile erau mai proaspete, mai vii. Nu dăunau atât de mult pielii, din contră, chiar o protejau. De dimineață și până seara, când

Leichner trebuia să plece la teatru, tânăra pereche stătea în mica locuință amestecând grăsimile, uleiurile și culorile. Cu o rezeziune uluitoare s-a răspândit vestea reușitei tânărului tenor. Comenzile curgeau din toate părțile, dar la început nu puteau onora decât comenzile celor mai buni prieteni. Acela care voia să-i aibă ca furnizor pe Leichner trebuia să dispună de relații serioase!

Văzând că produsele sale au un succes deosebit, Ludwig și-a pus întrebarea dacă nu este mai bine să renunțe la muzică și să se dedice fabricării pudrelor și fardurilor. După îndelungi frământări, Ludwig a hotărât să rămână fidel primii sale iubiri: muzica, însă noul hobby a pus stăpânire pe tânărul muzician.

După reușita eliminării toxinelor din preparatele cosmetice, dorea să rezolve problema alterării rapide a acestora.

Până atunci, preparatul ori se întărea complet, ori ajungea să aibă un miros insuportabil în mai puțin de două luni de zile. Tenorul s-a folosit din nou de o pauză conferită de succesul unui spectacol la teatrul din Würzburg și s-a refugiat din nou în laboratoarele universității pentru a rezolva această a doua problemă. Acum avea o oarecare experiență și, fiindcă profesorii îl ajutau atât cu vorbe cât și cu fapte, după multe ore de muncă îndârjită a descoperit în cele din urmă secretul substanțelor de bază ale alifiilor nealterabile.

Aceasta a fost clipa în care a luat naștere industria cosmetică. Din acest moment preparatele se fabricau în cantități mari, putând fi transportate astfel în oricare colț al lumii. Leichner și-a dat seama că nu mai poate practica în continuare meseria de cântăreț, așa că în anul 1873, într-un cadru foarte modest, a fondat la Berlin prima fabrică de pudre și creme de față.

Întreprinderea a devenit cunoscută pe plan mondial în scurt timp, iar Ludwig Leichner a devenit consilier comercial regal prusac, cavaler al Ordinului Francez și o figură centrală a vieții muzicale berlineze la începutul secolului XVIII. Mulți cântăreți tineri, care, asemeni lui, nu erau înțeleși de părinți, au găsit un adevărat prieten în persoana lui. Artiștii săraci primeau de la el fardurile necesare. El a finanțat primul monument ridicat în cinstea lui Richard Wagner în grădina zoologică din Berlin și a asigurat fondurile pentru funcționarea muzeului Wagner din Eisenach.

A murit în 1912, lăsându-i moștenire fiului său, inginerul dr. Siegfried Leichner, pe lângă nenumărate milioane și întreprinderea prosperă, minuțiozitatea, talentul și ambiția, mulțumită cărora tânărul Leichner a reușit să perfecționeze în continuare produsele.

Dr. Dumitru GAROFIL



Ascensiunea lui Rudolf Hess

Biografia lui Rudolf Hess, înainte de a o urmări și noi, atrage atenția asupra unui fenomen politic care se pare că se repetă periodic, fiind prezent și în contemporaneitate și care caracterizează, deopotrivă, și regimurile comuniste. Modul cum fascismul a catapultat, pe cele mai înalte trepte ierarhice, semidoctii ratați, dar roși de ambiții, pseudo-intelectuali schilodiți de psihopatii, dar pe deplin convingși de excepționala lor genialitate, deșeuiri umane incapabile de o gândire cât de cât rațională și coerentă, dar dominată de forța bezmetică a fanatismului atotdistrugător.



Rudolf Hess a fost fiul unui bogat comerciant german din Egipt. S-a născut la Alexandria, unde și-a petrecut primii 12 ani din viață. Trimis la școală în Germania, a refuzat, după terminarea studiilor, să se dedice negoțului și, visând la o glorie dobândită rapid și fără eforturi intelectuale, s-a înrolat ca voluntar în 1914. Crudele realități ale câmpului de luptă l-au determinat în scurt timp să apeleze la orice mijloc pentru a-și salva viața. Grație relațiilor de familie, a obținut în cele din urmă trecerea la aviație, unde

perioada de instrucție și, mai ales, lipsa de avioane i-au oferit un lung răgaz de așteptare, la adăpost, în spatele frontului. Sfârșitul primului război mondial îl găsește ca pilot militar, cu gradul de locotenent într-o armată înfrântă.

Întreținut în continuare de tatăl său, Hess s-a înscris la Universitatea din München, unde l-a avut ca profesor pe generalul de infanterie Karl Haushofer, creatorul geopoliticii.

Considerând că geopolitica îi va oferi o soluție pentru a compensa deziluziile suferite pe front, Hess a început să participe la manifestațiile și mitingurile pregătite de național-socialismul aflat în față.

Într-un document din acea vreme, cu titlul *Cum trebuie să arate omul ce va conduce Germania pentru ca ea să-și recăpate locul cuvenit*, Hess își expunea cu o totală lipsă de jenă pornirile bestiale care-i țineau loc de ideologie: „Dictatorul... nu are nimic comun cu masele. Dacă necesitatea o cere, el nu dă înapoi în fața vărsării de sânge. Marile probleme le rezolvă totdeauna prin foc și sabie... Pentru a-și atinge ținta, e gata să treacă peste trupurile celor mai apropiați prieteni ai săi... La nevoie, va călca oamenii în picioare, cu cizmele lui de granadier”.

Prima întâlnire cu Hitler a avut loc în 1920, când Hess l-a auzit pe acesta ținând un discurs. S-a înscris apoi în Partidul nazist și a devenit, în scurt timp, unul dintre apropiații Führerului.

În noiembrie 1923, cu prilejul tentativei de puci de la München, Hess a luat ca ostatici pe câțiva dintre membrii guvernului provincial din Bavaria. La aflarea eșuării puciului înăbușit de forțele polițienești, Hess a trecut clandestin, în zilele următoare, în Austria.

Încurajat de faptul că autoritățile au tratat cu clemență pe făptuitorii puciului, Hess s-a înapoiat la puțin timp în Germania unde a primit o scurtă condamnare la închisoare, pe care a executat-o la Landsberg. Acolo se afla și Hitler, care avea de executat nouă luni de detenție, condamnare care-i fusese redusă; sentința inițială era de cinci ani. La ieșirea din închisoare, prietenia dintre Hess și Hitler se cimentase, ei fiind nedespărțiți; Hess a devenit, oficial, secretarul lui Hitler. Astfel, Hess și-a făcut intrarea în grupul format de naziștii ce dominau Partidul Național-Socialist. Atmosfera ce domnea aici nu era cătuși de puțin de invidiat: invidia, suspiciunea și intriga făceau casă bună cu instinctele cele mai brutale ce i-au caracterizat



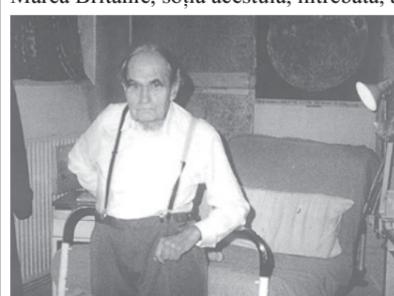
încă de la început pe conducătorii naziști ai celui de-al III-lea Reich. Goebbels, intuind poziția favorabilă a lui Hess pe lângă Hitler, a căutat încă de la început să-l atragă pe acesta de partea lui. În jurnalul său, la data de 13 aprilie 1926, Goebbels avea să-și noteze: „Hess: omul cel mai discret, calm, prietenos, rezervat și inteligent. Singur cu Hess. Am stat de vorbă împreună. E băiat bun”. Adversar al lui Goebbels era Goering care, deși și el pilot militar, cu renume, nu putea să-l suferă. Antipatia era reciprocă și Hess, ori de câte ori avea prilejul, nu-l ierta pe Goering în a-l înfrunța cu malițiozitate.

Odată cu trecerea anilor, Hess a cunoscut o constantă ascensiune în ierarhia nazistă, în 1928, a fost numit administrator al „Fondului industrial Adolf Hitler”, unde se adunau donațiile industriașilor germani pentru Partidul nazist, în 1932, obține funcția de președinte al Comisiei centrale a partidului, în aprilie 1933, Hitler l-a desemnat ca adjunct al său și potențial urmaș la căma partidului: „...împuțernicit să ia, în numele meu, hotărâri cu privire la toate problemele de partid”. De numele lui Hess sunt legate o serie întreagă de evenimente triste rămase celebre. Am aminti, de pildă, „noaptea cuțitelor lungi de la 30 iunie 1934”, când a avut loc masacrarea șefilor de batalioane S. A., în frunte cu homosexualul Ernst Röhm, sacrificaiți în mod deliberat de Hitler.

De asemenea, Hess a fost coautor al legislației rasiale, de tristă celebritate, ce a constituit preluatul exterminărilor în masă a peste 6 milioane de evrei. Hess a participat la principalele acțiuni agresive ale Reichului împotriva țărilor europene, fiind omul din umbră care i-a dirijat pe naziștii austrieci, împreună cu Himmler, la invadarea Austriei și ocuparea Vienei, la 12 martie 1938. Un rol asemănător i-a revenit și în Cehoslovacia, când s-a ocupat cu aprovizionarea cu arme și muniții a naziștilor sudeți. Evenimentele din Polonia de la Gdansk, din vara anului 1939, au fost rezigate tot de Hess.

Adolf Hitler nu a rămas insensibil la zelul apropiatului său colaborator și l-a răsplătit, numindu-l ministru de stat la 30 august 1939 și reconfirmat ca adjunct și succesor al Führerului la 1 septembrie 1939.

În privința întrebării capitale, dacă Hitler a fost la curent cu demersul întreprins de Hess în Marea Britanie, soția acestuia, întrebată, a răspuns categoric: „Hitler nu știa nimic”.



Hess era considerat, la vremea respectivă, ca un personaj aparte în regimul nazist, mulți dintre șefi luându-i în derădere concepțiile sale, inclusiv viața particulară. Contrar altor conducători naziști, lui Hess nu i se cunoaște nici o aventură sentimentală. Tot ceea ce se știe este prietenia cu Ilse Prah, o tânără studentă la München și faptul că i-au trebuit mai bine de șapte ani pentru a se hotărî s-o ia de soție. Rudolf Hess iubea muzica clasică, în special Beethoven. Avea o predilecție pentru *Concerto de violon*, a cărui interpretă favorită era Anne Sophie Mutter. Îi mai plăcea și sportul, fiind un admirator al lui Boris Becker; iubea deopotrivă muzica, sportul - tenisul și fotbalul - plimbarea prin micuța grădină a închisorii cu oprită la cabana construită acolo, în mod special, și pe care el o botezase „Casa albă”. De fapt, acolo și-a găsit sfârșitul.

Paul ȘTEFĂNESCU

Refacerea Ierusalimului și neutralitatea României

Problema care apare și care ne afectează cel mai tare pe noi, românii, este aceea că tot liderii sioniști intenționează să realizeze refacerea Statutului Israel pe teritoriul României după desfășurarea celui de-al Treilea Război Mondial, Israelul ar deveni astfel capitala Statului Federal Euro-Asiatic și probabil viitoarea capitală a Statului Planetar.

Cui nu-i vine a crede îi recomand să citească „Cucuveaua cu pene roșii” de Ion Costin Grigore, în rândurile căreia se găsește un fragment autentic al unei discuții interceptate de fosta Securitate română, în care fostul șef-rabin al cultului mozaic din România, Moses Rosen, predă cu limbă de moarte testamentul programatic sionist către discipolul său:

“RABI: - Să nu uiji că, prin revelația regelui David, pământul României a fost ales ca loc de pace pentru neamul lui Dumnezeu!... Nimic nu este prea mult nici chiar împlinirea parabolei broaștei, pentru pacea copiilor lui Israel!... Luptă și cucerește pământul făgăduinței!”

Logica este perfectă: România va fi locul de pace al „poporului ales” pentru că nimeni nu va întinde mâna să salveze „insula de latinitate dintr-o mare slavă. Dar misterul acestei manevre oculute rămâne mister doar pentru ignoranți”.

Iată de ce vom prezenta o Notă a Securității la care se referea discuția interceptată:

Nota Nr. 0023157 din 28 august 1989.

Din ascultarea, prin sondaj, a posturilor instalate în acțiunea „Cristalul-89” a rezultat că, în ziua de 23 august a.c., obiectivul „RABI” a primit vizita unui necunoscut (din motive tehnice va fi numit BAZA UNU) cu care, după ce s-au salutat ceremonios, folosind și formula „shalom”, au continuat discuția în limba ebraică (unele expresii au fost amestecate cu idiş, iar altele chiar în limba română):

RABI: - Mi s-a spus fiule, că inițierea ta este desăvârșită!...

BAZA UNU: - Eli, Eli!... Așa cum nimic nu este întâmplător, nimeni nu pătrunde întreaga taină a Protocoalelor inspirate de regele nostru David!...

RABI: - Privește și spune-mi ce vezi!...

(Nota traducătorului - N.T.: Obiectivul, împreună cu musafirul său, vizionează la televizor grandioasa demonstrație a oamenilor muncii prilejuită de sărbătorirea zilei de 23 August).

BAZA UNU: - Protocolul întâi, Rabi: „Oamenii cu instincte murdare sunt mai mulți decât cei cu purtări alese: deci, cele mai bune rezultate se obțin conducând oamenii prin violență și teroare, nu prin discuții academice!...”

RABI: - Corect!... „După legea naturii, dreptul constă în putere!...”

BAZA UNU: - „Libertatea politică este o iluzie nu un fapt real!... Politica nu are nimic comun cu morala,...”

(N.T. - Rezultă că interlocutorii citează din documentul intitulat „Protocoalele Înțelepților Sionului” elaborat de Marele Congres Sionist care a avut loc la Basel în Elveția în anul 1897. De aceea, și în continuare, citatele vor fi marcate cu ghilimele).

RABI: - „Scopul nostru este să posedăm puterea”... Trebuie distruse religia și autoritatea goimilor!...

(N.T. - „Goimi” este un termen zeflemitor folosit de mozaici la adresa creștinilor).

BAZA UNU: „Marile calități populare, sinceritatea și onestitatea, sunt vicii în politică!...”

RABI: - „Nu mai e mult și se împlinesc un veac de înțelepciune!...Nu trebuie să treacă fără dărâmarea creștinătății!...” Spune-mi ce vezi!...

BAZA UNU: - Rândurile doi și trei din tribuna oficială!... Protocolul doi: „Administratori aleși de noi din public, pe baza înclinațiilor lor slugarnice, vor deveni ușor niște pionii în jocul nostru, în mâinile specialiștilor noștri!...”

RABI: - Nu, fiule: Abia uitându-te la ei, poți să vezi ce e în rândul întâi!...

Acolo în mijloc!...

BAZA UNU: - Ea? E de-a noastră Chiar și ea?

RABI: - Nu trebuie să te mire nimic!... Află!...

BAZA UNU: - Protocolul unsprezece: „Dobitoacele creștine atrase de noi în armata vizibilă a lojilor, pentru a deruta încrederea fraților lor!...”

RABI: - Așa!...

BAZA UNU: - Și, tot în rândul întâi, încă patru oi din turma noastră!

RABI: Ai văzut ce trebuia!... Acum, știi!... Poți să te apleci pe rândul doi!... Ce vezi?

BAZA UNU: - Protocolul zece. „Vom pune la cale alegerea unor președinți care au în trecutul lor un păcat ascuns... Frica de destăinuire va face din ei executori devotați ai ordinelor noastre!...” Se respectă Protocolul unsprezece: „Nici într-un caz nu vom împărți puterea noastră cu ei!...”

RABI: Ai dezlegat taina!... „Dacă stricăm o parte din mașina statului, statul se va îmbolnăvi, ca și corpul uman și va muri!...”

BAZA UNU: - Protocolul treisprezece: „Nevoia pâinii zilnice îi va face pe creștini să tacă și îi va transforma în servitori umili!...”

RABI: Toate acestea au fost născocite de noi după un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit timp de lungi secole... A venit vremea să se împlinescă!...

BAZA UNU: - Protocolul patru: „Trebuie să-i supunem pe creștini cu ajutorul industriei și al comerțului!...”

RABI: - Așa!... Dar marea taină o pătrunzi abia în Protocolul șase: „Pentru a ruina industria, vom dezvolta speculația, gustul luxului, a celui lux care nimiceste tot. Vom face să se ridice salariile, care totuși nu vor aduce vreun folos lucrătorilor, căci vom face să se nască în același timp o scumpire a produselor de primă necesitate!... Trebuie ca industria să ia pământului fructul muncii!... Cel mai bun mijloc pentru aceasta este de a mări impozitele asupra proprietății funciare, pentru a îndatora pământul!...”

BAZA UNU: Planul nostru va fi împlinit prin Protocolul opt: „Un anumit timp, până vom putea să încredințăm, fără primejdie, fraților noștri, principalele posturi, vom da aceste funcții unor indivizi al căror trecut și caracter să fie astfel încât să existe o prăpastie între ei și popor!...”

RABI: - Aduă și taina Protocolului doi: „Pentru noi este necesar ca războiul să fie strămutat pe terenul economic!...”

BAZA UNU: - Iartă-mă, învățătorule!... N-am uitat-o!

RABI: - Taina tainelor!

BAZA UNU: - Da!... Protocolul zece: „Când vom fi dat lovitura noastră de stat vom spune poporului: Totul mergea grozav de prost, toți au suferit mai mult decât puteau răbda!...” După care, vor suferi și vor răbda cu mult mai mult!...

Rezoluție. Tov. cpt. Cihan, de ce ni s-a trimis această notă? Aici sunt problemele lor, strict religioase. Comunicați unității speciale „T” că nu ne interesează. Să ne dea materiale despre cei care intenționează să tulbure vizitele de lucru ale conducerii superioare de partid și de stat. Semnează, șef serviciu, locot. colonel Z.A.



Ierusalim

RABI: - Așa vom face din popor o forță oarbă care se va supune agenților numiți de noi în locul conducătorilor actuali, pentru că de acești șefi vor depinde lefurile, darurile gratuite și tot felul de alte avantaje. Așa vom supune și presa, care va fi o forță!... Mai întâi, ea va cădea în mâinile celor îmbogății și, prin ei, în mâinile puterii noastre!... Protocolul doisprezece: „Imbecilii care vor crede că repetă opinia unui ziar independent, vor repeta părerea noastră sau pe aceea care ne va plăcea nouă!...”

BAZA UNU:— Eli!... Eli!... Învățătorule, unde se sfârșește minciuna și unde începe adevărul? Eu m-am inițiat în Protocoalele Sionului repetându-mi că sunt falsuri inventate de creștini!...

RABI: - Fiule, cei mai bine aperi un adevăr declarându-l fals înainte de a-l enunța!... Goimii se vor zbate să-l desființeze!... Așa ne asigurăm liniștea descifrării lui, peste timp, prin jocul Cabalei!... Între creștini, când unul va zice că Protocoalele sunt adevărate, vor sări alții

zece care să-i demonstreze că sunt false!... Ei se ceartă, iar noi ne vedem de treabă!...

BAZA UNU: - De ce nu au fost pedepsiți cei care au trădat secretul? Cel care a trădat casa de fier din Alsacia. De ce nu-i ucidem pe cei care îngăduie păgânilor să cunoască tainele?...

RABI: - Fiule, acum vorbește furtuna sângelui din tine!... Cu ce ne-am mai fi deosebit de păgâni? Acum, aiatolahul Kameney a ordonat uciderea celui care a scris „Versetele Satanice”!... Ce folos!... Noi am ordonat uciderea informației, adică a tot ce s-a tipărit adevărat despre Protocoale, și nu a autorilor!...

(N.T.: - Din datele de cultură generală stăpânite de traducător rezultă că lucrarea „Protocoalele Sionului” este compusă din 24 procese-verbale conținând programul de cucerire mondială inițiat de evrei. Prima ediție, tipărită în 1902, a dispărut imediat, fiind cumpărată integral și distrusă de cei interesați. La fel s-a întâmplat și cu edițiile 1911, 1912 și 1917. La British Museum se păstrează un singur exemplar, incomplet, din ediția tipărită în 1905).

BAZA UNU: - Știi, învățătorule!... Bolșevicii au distrus ediția din 1917!...

RABI: - Da, ne-au ajutat!... Totuși, nu au reușit să pătrundă la mănăstirea Sfântului Sergiu, unde se ascundeau câteva exemplare din edițiile mai vechi!... Acolo se află și manuscrisele scriitorului rus Butmi care, în 1907, în lucrarea „Dușmanul neamului omenesc”, avertiza că, în „Protocoale”, se vorbește despre fabricarea și răspândirea unei boli asemănătoare virusului SIDA...

BAZA UNU: - De ce, învățătorule?

RABI: - Pentru că, în secolul aproape scurs, neamul ales și-a îndeplinit făgăduința!... Înmulțirea goimilor trebuia stopată!... Acum, dacă se destrăbălează, se vor îmbolnăvi unul pe altul și vor muri!... Deci, vor scădea!... Dacă se abțin, de teama bolii, nu se vor mai înmulți!... Oricum, scopul e atins!... Voi, inițiații, va trebui să dărâmați zidurile mănăstirii Sfântului Sergiu, dacă va fi nevoie, pentru a distruge dezlegările adevărate ale tainelor, scrise de păgâni!... Acum, poți să mă întreb!...

BAZA UNU: - Învăță-mă învățătorule!... Ce voi fi mâine?...

RABI: - Tu, fiule, ești supus Protocolului cinci: „Noi ședem în umbră cu organizația noastră secretă. Puterile nu pot hotărî acum acordul cel mai efemer fără ca noi să nu luăm parte. Autoritatea va trece în stradă, adică într-un loc public și noi ne-o vom însuși!... Pentru a pune mâna pe opinia publică, trebuie să o derutăm cu zvonuri contradictorii, astfel încât creștinii, oboșiți, să renunțe la a mai face politică!... Acesta este primul secret!... Al doilea secret constă în a înmulți așa de tare defectele poporului, obiceiurile, pasiunile, regulile vieții în comun, încât să nu se mai înțeleagă unii cu alții!... Atunci, veți avea puterea!...”

Rezoluție. Tov. cpt. Cihan, aștia bat câmpii. Returnați nota cu mențiunea de a nu ne mai trimite asemenea baliverne bisericesti. Noi urmărim numai elementele ostile din rândul cultelor și sectelor, cei care comentează dușmănos politica de partid și de stat. Nu mai pierdeți vremea cu materiale ca acestea, lipsite de interes operativ.

Semnează locot. colonel Z.A.

Spionajul austro-ungar a provocat războiul din 1907?

Întrebarea de mai sus în legătură cu evenimente care au primit o interpretare atât de tranșantă din partea istoriografiei oficiale pare cu totul surprinzătoare, răspunsul său documentat putând să-i pună pe istorici în situația de a aprecia că războiul s-a datorat nu numai „războiului între clase”, ci și unui „război al spionilor”.

Începutul secolului al XX-lea găsește Austro-Ungaria în plină ofensivă pe planul politicii externe, datorită mai ales inițiativelor ministrului său de Externe, contele Alois Aerenthal, adept consecvent al dictonului „A.E.I.O.U.” („Austria est imperare orbi universo” — „Austria trebuie să conducă întreaga lume”). Această ofensivă viza zona Balcanilor în care Dubla Monarhie dorea să dea lovitură decisivă Imperiului Otoman. După anexarea Bosniei-Herțegovinei, urmează provocarea unei războaie în Creta care a dus la declararea independenței Bulgariei și la unirea insulei din Mediterana cu Grecia. Aceste inițiative ale Austro-Ungariei, care riscuau să rupă echilibrul existent în Europa de Sud-Est, au provocat protestul Serbiei și intervenția sa pe lângă Rusia care, aflându-se într-o perioadă de declin politic, nu a putut interveni, trebuind să accepte ultimatumul Austro-Ungariei și Germaniei.

Singura piedică în calea extinderii sferei de influență austro-ungare în zonă rămânea România. Pentru că împotriva ei nu se putea acționa pe calea armelor, datorită existenței Tratatului de alianță, în acest caz, s-a apelat la acțiunea unei alte „arme”, aceea a agenților provocatori.

Centrul spionajului austro-ungar se afla la Cernăuți, unde generalul Fischer, șeful jandarmeriei, înființase un birou de plasare de forță de muncă și bani, dar care, în realitate, „plasa” (deci infiltra) în primul rând agenți. Un asemenea birou a fost înființat chiar la București. Erau avute în vedere mai ales relațiile cu marii arendași din România, majoritatea evrei.

O altă direcție a fost manevrarea prin corupere pecuniară, prin acțiunea spionului Günther a unor ziaristi din România, chiar a unora din cei mai influenți, cum era Constantin Mille, proprietarul ziarului „Adevărul”, ca și a altor din redacțiile publicațiilor „Universul” și „Epoca”. Această acțiune s-a exercitat și în mediul politicienilor, chiar din interiorul guvernului, cum a fost fruntașul conservator Mihail Pherekyde.

Asemenea eforturi au dat roade, cel puțin într-o primă etapă când, la izbucnirea răzmerițelor, „o anumită parte a presei” a luat apărarea celor care le provocaseră, de cele mai multe, ori agenți ai spionajului austro-ungar.

Presa austriacă a luat bineînțeles atitudine față de tulburările de la granițele Imperiului care a mobilizat corpul de armată de la Brașov.

În această situație, Carol I, care își dăduse seama de dedesubturile politice și de spionaj ale acțiunilor (el se referea direct la „agenția de la Cernăuți”), a dispus instaurarea unui guvern liberal condus de I.C. Brătianu, care îndeplinea și funcția de ministru de Interne, la Război aflându-se generalul Alexandru Averescu.

Guvernul a trecut la reprimarea dură a războaielor iz-

bucnite în diferite puncte ale țării, mai ales când a devenit evident că ele erau provocate de instigatori, agenți ai Austro-Ungariei.

De asemenea, Carol I a intervenit pe lângă împăratul Franz Iosif care s-a dovedit că nu avea cunoștință de acțiunile ministrului Aerenthal. Nici împăratul Germaniei, Wilhelm II nu a fost de acord cu inițiativele provocatoare dezlănțuite împotriva României. Nu a fost nici prima, nici ultima dată când șefi de state s-au dezis de acțiunile de spionaj atunci când acestea riscuau să provoace complicații prea... delicate.

În tot cazul, guvernul român a avut posibilitatea de a lichida uneori cu numeroase victime, focarele de războaiă și, în felul acesta, să anihileze acțiunea spionajului austro-ungar în țară.

...Rămâne, totuși, o întrebare fără răspuns: de ce a dispus Carol I ca actele privitoare la războaiă și la reprimarea ei să nu rămână în arhive? Se pare că în felul acesta monarhul dorea să preîntâmpine compromiterea alianței cu Austro-Ungaria în rostul căreia el credea, prin demascarea acțiunilor de spionaj ale acesteia împotriva României.

Cristina CRAINIC



Fischer

Armânii și tracii

„Armânul a rămas semeț, unit și mândru“



După Herodot, tracii au fost neamul cel mai numeros din lume după cel al inzilor. Acest neam numeros se întindea cel puțin din Munții Pădurea Neagră în Balcani, Asia Mică și până la Cotul Donului în nordul Mării Negre. Marea Egee înconjurată de acest popor, se numea Marea Thracicum. Tracii au ajuns de-a lungul timpului și-n Orient, prin Sumer până în Egipt. Tracii au avut o însemnătate mare la apariția Romei și consolidarea imperiului. De fapt romanii susțineau că ei ar fi descendenți din Tracia, de unde a plecat Aeneas care a unit șase triburi din jurul orașului Alba Longa și a întemeiat Roma. Logic, latina avea la bază tracia și cele mai vechi legi din lume, „Frumoasele legi“ ale lui Zamolxe. În această zonă (perimetrul tracic) trăiau și armânii, istoricilor și meglenoromânii. O parte a acestora, păstorii, păstoreau turmele din Munții Pădurea Neagră – vara, până în Balcani și Asia Mică – iarna. O altă ramură a armânilor cu capitala la Moscopole (Albania de azi), făcea comerț cu mătăsuri, chihlimbar, coloniale, giuvaercale și obsidian din Orient până la Veneția. Aceștia au înființat mai târziu „Școli înalte“ în Grecia și Italia. Fiind bogați, se mai ocupau și cu finanțele cu care se mai ocupă și azi. Armânii erau un popor

bine făcut, buni luptători ce au făcut acte de vitejie atât pe vremea lui Alexandru Macedon (de aceea își zic și machedoni) ca soldați și conducători militari cât și în armata romană unde unii au ajuns împărați.

Fiind așezați între imperii erau plătiți să păzească granițele primind pentru asta o leafă anuală și scutiri de impozite și taxe. Astfel, și-au păstrat limba și obiceiurile mii de ani, imnul lor având și blesteme pentru cei ce fac altfel. Vânătoare și puternici, localnicii îi numeau voiniță, voinici, ei fiind și scut contra turcilor mai târziu. Și azi ei se hrănesc simplu, cu „pită“ (plăcintă) și tărhană (o pastă făinoasă specifică).

Din păcate, noile popoare instalate în zonă nu le recunosc drepturile și încearcă zadarnic să-i asimileze forțat. Ei și-au păstrat limba veche (traco-dacică), având similitudini mari cu româna, făcând parte la origini din același trunchi, deși se încearcă a se spune altfel. Portul lor a fost influențat de venețieni (sau invers) iar felul de a fi a fost călbit de atâtea încercări de a-i alunga în Munții Pindului și Munții din Balcani.

Armânii au fost duși din Pind în Cadrilater apoi în Dobrogea și restul României, fără a se reuși a se dezrădăcina acest popor, rămas semeț, unit și mândru.

Ștefan APENESCU



La Rucărul de sus

Un sfert de mileniu armănesc

Școala istorică românească suferă de trei păcate fundamentale. Unul moștenit de la generația masonilor pașoptiști - un romantism pueril, gen 13 moldoveni au pus pe fugă 400000 de osmanlâi. Un altul, dobândit din rațiuni globaliste, istoria alternativă, un fel de cum le place atunci să se vorbească, și nu bine, despre români, în fine, patima protocronistă, gen dacii, primul popor civilizator al lumii, limba valahică, mama limbii latine etc., etc., curent care angajează hobbyiști, „urechiști“ ai istoriei. Istoria noastră este totuși căpătâiul de suflet al neamului nostru, adună zile, luni, ani, secole; e bună sau rea, nu trebuie să o înfrumusețăm. Ea trebuie să ne facă însă mai buni, mai puternici, mai responsabili cu generațiile viitoare. O astfel de istorie am descoperit recent, pe drumul dintre Câmpulung Muscel spre mausoleul de la Valea Mare, dedicat eroilor căzuți în primul Război Mondial și Rucărul de Sus, o așezare carpatină mioritică, în care au încăput, cu bune și rele și alți români decât cei cu obârșia aici.

● O biserică în stare de precolaps

Peisaj mirific. Coborâș amețitor. Serpentine periculoase. Beatitudinea codrului de brad. Casele dragoslovenilor se înșiră ca mărgelile pe firul limpede, de cleștar al Dâmboviței. Ar mai trebui „plantați“ câțiva elvețieni, susține cineva, să ne învețe „cu ce se mănâncă“ agroturismul montan. În Rucăr, starea de precolaps a bisericii cu hramul Sf. Gheorghe și Dimitrie ne trezește la realitate. Mormintele dimprejurul zidurilor, dar și calamitățile naturale au afectat grav așezământul sacral. Între eșafodajele schelelor, biserica pare un rănit căruia i s-au adunat, în neorânduială, oasele de ghips. Bani de la Cultură pentru restaurare nu sunt, bugetul anual a devenit deceniul de austeritate. Cum să salveze un gazetar o biserică doar cu condeiul? Biserica, deși ridicată în cea de-a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, își merită cu prisosință condiția de monument istoric. Nici urmă de intervenții ulterioare, care să-i altereze originalitatea. E o perlă a stilului postbrâncovenesc.

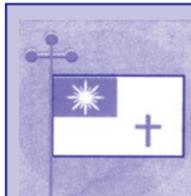
Zidurile crăpate pun în valoare o eleganță aparte, sveltețea construcției, porții alungite, cu o formă rarismă de altar, cu laturile nordică și sudică, neparalele, inegale. Catapetasma este din zid.

Ajungem la pisanie. Surpriză totală. Citim: „Cu ajutorul lui Dumnezeu, ridicatu-s-a această sfântă biserică din temelie cu toată cheltuiala Dum(nea)lui Jupan Gheorghe Necola Smerna Linotopitiu, eparhia Castoria, cu hramul Sf. Mucenic Gheorghe (și al) Sf. Mare Mucenic Dimitrie“.

Inscripția continuă în grecește: „ectiti ec temelion para ton chir Gheorghii Nicola Smerna Linotopitis ganvros tu clitleri Apostol adică, pe românește: „s-a ridicat din temelie de chir Gheorghe Nicola Smerna Linotopitis, ginerele clucerului Apostol din Câmpulung“, iar pe românește: „din Câmpulung (greșit ortografiat) leat 1780 aprilie 23, 7278 aprilie 23“.

Cine a fost ctitorul? Un aromân din eparhia Castoria, care și-a părăsit meleagurile natale, datorită profitabilei meserii de negustor. Și nu oricare, ci furnizor de carne și produse animaliere pentru oastea otomană. Așa și-au început cariera și alți aromâni, ca banul Caragea, considerat de unii tatăl lui Mihai Viteazul, Cantacuzinii etc. Inșuși Mihai Viteazul a fost negustor de carne sărată și proaspătă pentru ordiile sultanului la Stambul, mai apoi, când era bănișor, la Cerneți, pentru turcii din Ada Kalch.

Ion VULPE



Aromânii sunt români cu vocația universalității
Nichita Stănescu

Gioini armâni

Haidiți gioini armâni, ințiți tu lumii,
Di la voi s-avdzâmu, daima lucrî buni.

Armănesculu zboru ma nîpoi s-nu-armâni
Ș-di-adunu pi-a luiu toru, miletea armâni.

Gioini armîni, tineri ca vlăstari
Ti voi nu-ari, anda-l alumtari,
Di la voi, Armănamea-așteaptî

La mărli sculii, mintea voasti s-hibi
Și-anu di anu s-avdzâmu, c-anvițați s-amintî

Imșeatî mimî și-i dați, ca-i mileti-aleaptî.
Vini oara s-grimu: „Dișteaptă-ți armâne!“

S-di Tutu naima-n susu, s-vreți Armănescă
numî
Ș-pirifanu s-purtați Hlambura Armâmî.

S-nu-agârșiți că voi, hiți hasa frândzi vlahi
Ș-pitu lumi purtați fara armănescî.

1989, Avgustu

Nini STERE-CONSTANTIN

Obieziuri in luna aprilie la aromâni

Data de 23 aprilie este foarte importantă pentru aromâni pentru că este Sfântul Gheorghe, sărbătoare pastorală, una din principalele îndeletniciri ale aromânilor fiind păstoritul. Această sărbătoare era prezentă și la romani, ea purtând numele de sărbătoarea Paliilor, o sărbătoare prin excelență păstorească ce se ținea la începutul primăverii la 21 aprilie. Socotită și sărbătoarea orașului Roma ea este celebrată de întregul popor roman. Păstorii aducând jertfe zeiței Pales, îi adresau rugăciuni prin care cereau sănătate și pază pentru oi, miei, câini, precum și sporirea bogățiilor. Această sărbătoare a fost înlocuită de popoarele romanice prin Sfântul Gheorghe, care se serbează la 23 aprilie.

Și în ajunul zilei de 23 aprilie, ca și de 1 aprilie, aromânii împodobesc porțile, ferestrele, ușile caselor, dar mai ales coșarele vitelor cu salcie verde sau svolie (salcia este printre altele, și un simbol al purității și al neamului) pentru a vesti venirea primăverii.

Proprietarii de vite, aromâni, în timp ce așteptau, spre seară, sosirea vitelor de la pășune, puneau la ușa coșarei o căldare cu

apă în care puneau și un ou nefiert, iar lângă căldare o brazdă verde și o plantă cu rădăcină. Această rădăcină ce are forma ugerului vacii poartă numele de bardenie sau prașlu. Bălegarul uscat al vitelor era ars pentru a face fum, iar vitele treceau peste toate acestea și intrau în coșară. Tot acest ritual avea un scop precis: dacă vitele săreau peste toate acestea, ele produceau mai mult lapte. Aromânii credeau că dacă sfântul Gheorghe cădea miercurea sau vinerea, în acel an mășculea (laptele) urma să fie puțină, neînsemnată, deoarece avea să o mănânce Sfântul iar păstorii nu îl venerază, ci îi zic:

„Sâmte țe n-drași
Măxulea ni măcași
Oarfani n-alăsași
Că oile nă stricurași“.

Sfinte ce ne-ai făcut
Laptele ni l-ai băut.
Orfâni ne-ai lăsat
Și ca oile ne-ai strecurat.

Nicolae GHÎȚA



Susținători ai școlii Ardelene la Budapesta

La Budapesta, negustorii aromâni Atanasie Grabovschi, unchiul lui Andrei Șaguna, Muciu, Mutovschi, Manu (Mano) și alții și-au ținut deschise casele nu numai negustorilor români din Transilvania și Banat, ci și corifellor Școlii Ardelene, sprijinind apariția unor cărți și almanahuri românești, cât și relații cu Principatele Române. S-au afirmat pe această linie, (direcție), ilustrii membri ai familiei Mocioni și însuși marele mecenat Emanuil Gojdu. Despre înaintașii familiilor Mocioni și Gojdu, Th. Capidan, în lucrarea sa "Macedoromânii", București, 1942, scrie la p.216-217: Amândouă, erau originare din Moscopole.

Din familia Mocioni, primul care a descins în Ungaria a fost preotul Constantin Mocioni. El a venit în 1747 și a trăit 110 ani. Dintre cei cinci fii pe care i-a avut, au trăit numai trei: Andrei, Mihai și Petre. Primii doi, căsătorindu-se, au dat naștere la două linii separat înobilate: Andrei Mocioni de Foen, cu reședința în Banat, și Mihai de Mocioni, cu reședința în Tokay. Având, în vedere că primul atac asupra orașului Moscopole a avut loc abia în 1769, părintele Mocioni trebuie să fi venit în Ungaria nu ca refugiat, ci ca om cu capital (și relații între negustorii de aici, n.n.). Această presupunere rezultă din faptul că fiii săi au reușit să facă de la început negoț în stil mare ("amplun commercium exercendo"), trecând în fruntea coloniei românești din capitala Ungariei, în felul acesta se explică și înobilarea lor de către împărat chiar din prima generație...".



Castelul Mocioni din Bulci, jud. Arad

În ce privește familia Gojdu, cu reprezentantul ei Emanuil Gojdu, originea ei macedoromână rezultă atât din înrudirea acestuia cu familiile macedo-române, cât și din cele două soții, Anastasia Pometa și Melania Dumcea, ambele făcând parte din aristocrația coloniei aromâne din Pesta... Ne amintim că, referindu-se la înaintașii familiei Mocioni, A. Hâciu a dat mai multe trimiteri, pe care Th. Capidan nu le menționează inclusiv sursele..., referindu-se doar la preotul moscopolean Constantin Mocioni.

Dr. ec. Justin TAMBOZI